

Nenáročnosť

Tým, čo si namýšľali, že sú spravodliví, a ostatnými pohrdali, povedal toto podobenstvo: "Dvaja ľudia vstúpili do chrámu modliť sa. Jeden bol farizej, druhý mýtnik. Farizej sa postavil a takto sa v sebe modlil: "Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzoložníci alebo aj ako tento mýtnik. Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám." Mýtnik stál celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: "Bože, buď milostivý mne hriešnemu." Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponizuje, bude povýšený." (Lk 18, 9-14)

Žijeme v dobe, keď sa poučenie tohto Evanjelia javí zvlášť poučné, lebo vidíme mnohých ľudí falošne spokojných so sebou i s druhými. Falošnosť, klam je v tom, že oni si myslia, že je všetko v poriadku, ale Boh si tak nemyslí. On chce od nás dokonalosť v naplnení života, v čnostiach, najmä v láske.

Dvaja ľudia sa išli modliť do chrámu... To Pán povedal o farizejovi a mýtnikovi. Keby o nás hovoril, povedal by: Dvojaki ľudia sa chodia modliť do chrámu. Jedni sa podobajú pyšnému farizejovi, spokojnému so sebou, druhí pokornému mýtnikovi, ktorý vedel, že má čo robiť a vylepšovať. A pri tých prvých by možno i to dodal, že väčšina z tej skupiny ľudí, ktorých predstavuje farizej sa už ani nechodia modliť, veď načo, veď sú dobrí a nič nepotrebujú, ani Pána Boha a jeho pomoc. „Som lepší, ako tí, čo chodia do kostola. Som dobrý človek, pracovitý a svedomitý. Majú ma radi ľudia, nepijem a nikomu nerobím zle... Načo tam vlastne mám chodiť?“

Brat, sestra, vôbec nerozhoduje, či sme lepší ako ten alebo tá, ale či naša dokonalosť v čnostiach, v láske, v naplnení života zodpovedá štedrosti, ktorou nás obdaroval Boh. Neprijali sme od neho talenty, dary a schopnosti v rovnakej miere. Kto dostal viac, viac sa bude od neho požadovať. Meradlom dokonalosti pred Bohom nie je sused alebo suseda, ani ich zjav, ani ich správanie, najmä nie to, čo nás potom vedie k ľahostajnosti a spokojnosti so sebou samým. My máme v živote splniť očakávania, ale nie tie ľudské, to by bola manipulácia, nesloboda a degradácia človeka, ani tie svoje, lebo tam sme náchylní zvolíť si tú najľahšiu a najmenej bolestivú cestu, ktorá však neprináša žiadne ovocie, ale vedie k darebáctvu a nenáročnosti. Náš Pán hovorí v tomto zmysle o úzkej, namáhavej ceste a o širokej – pohodlnej. My musíme splniť očakávania, ktoré má Boh vzhľadom na nás, lepšie, čo očakáva konkrétne odo mňa, veď každého jedného z nás stvoril ako originál a na každého vo svojej láske myslel ešte skôr ako prišiel na tento svet a preto každému dal aj inú úlohu a od každého požaduje osobnú zodpovednosť. Napokon každý bude stáť sám pred Bohom a zodpovedať sa za svoj život. Môžem povedať, že splňam očakávania, ktoré

má odo mňa Boh? Nieкто je možno nerozumne trúfaly a povie, že áno. Keď si chceme ale naozaj rozumne a zodpovedne odpovedať na túto veľmi vážnu otázku života, musíme sa napred opýtať, či splňame Božiu. A tu nám vystáva otázka, či ju vlastne hľadáme, či sa vôbec pýtame na to, čo chce Boh odo mňa?

A čo chce Boh? Ak myslíme na tých jeho desať prikázaní a na niekoľko často opakovaných viet z Evanjelia, či prikázov a nariadení, ktoré nám hovorí Cirkev, zdá sa, že to nie je až tak ťažké zistiť, čo chce Boh, že chce moju vernosť, aby som neprestúpil, ale zachoval jeho poriadok. Ale to nie je všetko, čo Boh odo mňa chce. Chrániť sa zlého je jedna stránka života, alebo robiť niečo dobré, aktívne a smerom vpred je ďalšia stránka. Veď ten, kto sa iba chráni pred zlom, ten ešte nerobí všetko dobro, čo sa od neho očakáva – načo dostal potom dary a schopnosti, keď ich vôbec nevyužíva...

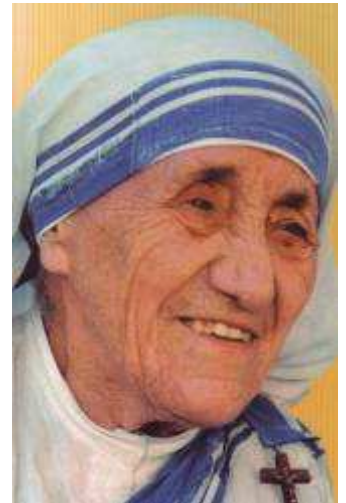
Božiu vôľu možno poznať hlavne z troch prameňov: 1. Z písaného Božieho zákona, zo Svätého Písma, najmä z Evanjelia. 2. Z rozkazov našich nadriadených, cirkevných i svetských. 3. Z našich vlastných potrieb a z potrieb našich blížnych.

Zastavme sa aspoň v krátkosti pre jednotlivých bodoch. Boh sa nám prihovára cez slová Písma a aby sme mu ešte lepšie rozumeli posielala nám svojho Syna a ten zrozumiteľnou ľudskou rečou povie, čo si od nás praje. Štyria evanjelisti nám to zachytili a napísali do kníh. Knihu Evanjelí, máme, dúfajme, doma všetci. A keď ju aj čítame, nie je ťažké pre nás porozumieť, čo nám chce povedať Boh.

Okrem toho ustanovil Boh svoju Cirkev, aby nám učením pomáhala poznať Jeho vôľu a sviatosťami nám dávala silu ju aj splniť. Odvtedy hlasno kričí na kazateľniciach a ticho šepká v spovedniciach jej ústami, čo On sám od nás chce. Keby sme si vedeli vždy bedlivo všiamať tento jeho hlas, šťastní a svätí by prestali byť výnimkou medzi nami...

A je tu i tretí prameň poznania Božej vôle: Rozumné potreby naše i našich blížnych. Starosť o svoj život, zdravie, o stravu, šaty a byt, ak nie je prílišná, je v súlade s Božou vôľou. Vážna lekárova rada, alebo zodpovedné vyhlásenie okresného hygienika je pre nás poukázanim na Božiu vôľu. Aj potreby našich blížnych sú posledným, no nie najmenším prejavom Božej vôle. Možno mám napríklad už kúpené lístky do divadla a tu prichádza ku mne priateľ, či suseda s plačom a prosbou o pomoc – Božia vôľa je zanechať to, čo je síce príjemné a urobiť to, čo mi káže láska. A koľko je takých väčších či menších prejavov Božej vôle, ktoré sa nám ukazujú v odôvodnených potrebách detí, chorých, starých, nevládných, núdznych, alebo v prosbách tých, ktorí si samy nemôžu pomôcť... Brat, sestra až potom môžeme byť spokojní, keď naplníme Božiu vôľu, Božie očakávania vzhľadom na nás, na mňa samého. A preto, aby sme to dokázali potrebujeme modliť sa i do kostola chodiť, i na spoveď a Sväté prijímanie pristúpiť... A nezabudnime náš Boh je veľmi náročný...

Mário Orbán

Viackrát som mal príležitosť stretnúť sa s Matkou Teréziou a v mojich spomienkach zostáva jej malá postavička ohnutá životom zasväteným službe najbiednejším, ktorú napĺňala nevyčerpatel'ná vnútorná sila: sila Kristovej lásky. Táto rehoľníčka, ktorú na celom svete pokladajú za matku chudobných, dáva všetkým, veriacim i neveriacim, výrečný príklad. Zanecháva nám svedectvo Božej lásky, ktorú prijala a skrze ktorú svoj život úplne obetovala blížnym. Zanecháva nám svedectvo uvažovania, ktoré sa mení v lásku, a lásku, ktorá sa stáva uvažovaním.

Ján Pavol II.

Pokora kontra pýcha

Arabská karmelitánka Miriam z Abelinu vo svojich Spomienkach napísala: „V pekle možno nájsť všetky čnosti, iba jednu nie - poníženosť. V nebi zasa možno nájsť všetky neresti, len jednu nie - pýchu.“

Všimli ste si, že v evanjeliu sa nehovorí o obrátení ani jediného farizeja? Pýcha dokáže postaviť človeka proti vlastnému Stvoriteľovi. Pokora mu naopak pomáha uznať úplnú závislosť od Stvoriteľa. Vzorom pokory je bezpochyby Panna Mária.

Na potulkách prírodou sme s priateľmi hľadali studničku, z ktorej sme sa pred rokmi osviežili. Chodník sme nemohli nájsť. Keď sme napokon studničku objavili, zistili sme, že je vyschnutá. Konštatovali sme, že keď vyschne studnička, zarastie aj chodník k nej. Chodník nie je dôležitý, dôležitejšia je studnička. Keď niet studničky s vodou, ľudia k nej nechodia a chodník zarastie.

Načo sme na svete? Nečudujme sa, že keď prestaneme potrebovať Boha. Prítomnosť Boha v našom živote zanikne. Boh však neprestane existovať.

Pokora dáva do medziludských vzťahov čosi príjemné, príťažlivé, radostné... Pýcha robí ľudí nesympatickými, protivnými, nepriateľskými... Aj dnes existuje boj medzi pokorou a pýchou. Chráňme sa falošnej zbožnosti. Kto si namýšľa, že je čosi viac ako iní, už je na zlej ceste, dáva sa viesť pýchou. Chráňme sa akejkoľvek nadradenosti, nenamýšľajme si, že iba cez nás pôsobí Duch Svätý. Kariéra, moc a peniaze môžu zmeniť pohľad na hodnoty a istoty. Nie je zriedkavé, že pyšný človek má ťažkosti s prijatím Božieho slova, Božích zákonov a často prekrúca hodnoty podľa svojich predstáv, nálad, názorov či vedomostí.

Chceme byť šťastní? Učme sa od Ježiša, ktorý je tichého a pokorného srdca. Človek vedomý si, že všetko jeho šťastie plynie od Boha, nikdy nebude pyšný. Je pokorný ako ten chodníček, ktorý vie, že za svoje jestvovanie vďačí studničke. „Kto sa povyšuje, bude ponížený. a kto sa ponízuje, bude povýšený“ (Lk 14. 11). Kto si myslí, že nepotrebuje Boha, ten sa nestane pokorným. Naopak, stane sa pyšným a zdanlivo sebestačným. Pravý pokoj nájdeme iba vtedy, keď naša duša spočinie v Bohu.

Lubomír Stanček

Stvorenie pre radosť

Boh stvoril ľudí pre radosť, aby sa tešili zo života. Prechádzali sa vo voľnej prírode.

Pracovali rukami.

Jedli, keď sú hladní.

Spali, keď sú unavení.

Bicyklovali sa alebo pracovali v záhrade.

Prihovárali sa kvetom.

Zapískali si spolu s vtákmi.

Dostaneš nové oči, aby si videl zázraky okolo seba.

Budeš menej míňať, ale viac

a uvedomejšie si užívať.

Maslový chlieb chutí báječne.

Pohár čerstvej vody môže byť sviatkom.

Uspokojiť sa s málom a veľa si užívať je umenie a šťastie len skutočne slobodných ľudí.

September 2007

Úmysly Apoštolátu modlitby

Všeobecný: Aby ekumenické zhromaždenie v Sibini v Rumunsku prispelo k rastu jednoty medzi všetkými kresťanmi, za ktorú sa Pán modlil pri Poslednej večeri.

Misijný: Aby všetci misionári radostne nasledujúci Krista vedeli, ako prekonať ťažkosti, s ktorými sa stretávajú v každodennom živote.

Úmysel KBS: Nech učitelia a žiaci prosia Ducha Svätého, aby im osvecoval rozum a pomáhal im rozoznávať dobro od zla.

Spovedanie pred prvým piatkom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00

Piatok od 16:00

Sväté omše v 22. týždni cezročného obdobia

4.IX. utorok

18.00 + Imrich Fabiankovič a manželka Štefánia

5.IX. streda

18.00 + Jarolím Deák a rodičia

7.IX. piatok - prvý piatok

18.00 Za zdravie a Božiu pomoc-živ.jubileum 80. rokov

8.IX. sobota

18.00 + Apolónia Radakovičová (1.výr.)

Upratovanie kostola č.d. 421- 456

9.IX. 23. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Jozef Mikletič, sestra Anna a rodičia

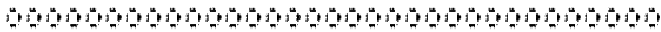
9.15 + Sylvia Kosnáčová

Liturgický kalendár

3.IX. pondelok	sv.Gregor Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi
4.IX. utorok	sv.Rozália, sv.Ida
5.IX. streda	Bl. Matka Terézia z Kalkaty
6.IX. štvrtok	sv.Zachariáš, prorok
7.IX. piatok	sv.Košickí mučeníci- prvý piatok
8.IX. sobota	Narodenie Panny Márie - sviatok

Pri adorácii môže každý veriaci sláviť tajnú modlitbu svojho srdca, ktoré sa primklo k Pánovi a nepretržite je ním zaujaté.

André Louf

LITURGIA SRDCA

Pri adorácii sa môžem s Pánom stretnúť na akejsi „liturgii srdca“, ako ju nazýva trapistický opát André Louf. Toto „obetovanie srdca“ nás vnútorne spája s eucharistickým slávením pri liturgii a prehľbuje osobné prežívanie tohto slávenia. Eucharistická adorácia je s omšou vnútorne spojená, vyrastá z nej, završuje ju a opäť k nej privádza. Zároveň sa tajomne spája tiež s nebeskou liturgiou. André Louf spomína príklad sýrskej knihy zo 4. storočia, ktorá hovorí o troch spôsoboch liturgie: „V pozemskej Cirkvi sa slávi viditeľná liturgia, v srdci neviditeľná a v nebi je liturgia, ktorá sa slávi pred Božím trónom.“

Pri adorácii sa môžem stretávať s Kristom v najväčšej dôvernosti priateľského, partnerského až snúbeneckého vzťahu. Už sv. Cyril Jeruzalemský hovorí v súvislosti s Eucharistiou o snúbeneckom vzťahu s Kristom: „Slávenie svadby s Kristom sa odohráva v krste, dokonanie svadby sa deje v Eucharistii; duša sa stáva rajom a je schopná spievať svadobnú pieseň.

„Eucharistia je akoby bozkom lásky,“ píše zasa Viliam zo Saint-Thierry. Takmer všetci mystici rozvíjali počas storočí hlboko priateľský až snúbenecký vzťah s Kristom až po naj dôvernejšie spojenie s ním, ktoré nazývali mystickým sobášom.

Pre nás je dôležité vedieť, ako začať a ako pokračovať, aby sa náš vzťah s Ježišom mohol prehľbovať a rásť. To prvé je, aby sme si na adoráciu vôbec našli čas a aby sme pred Ježišom prichádzali takí, akí sme - s otvorenosťou a s dôverou. Aby sme sa usilovali hľadiť na neho a nechali sa ním uchvátiť a osloviť. Tieto stretnutia s ním v tichej adorácii uzdravujú naše vnútro z jeho rozbitosti a vnútorných napätí. Smiem pritom zakúsiť prijatie seba takého, aký som, prijatie ako partnera a priateľa. Môžem nanovo objavovať sám seba v Kristovi a v tajomstve jeho lásky ku mne. „Paradoxne“, píše Anselm Grün, „ak na seba zabudnem, stávam sa úplne prítomným, úplne autentickým, som úplne sám sebou.“

Svet ako celok sa globalizuje, ale človek ako jednotlivec sa atomizuje. Vidno to aj na spôsobe medziľudskej komunikácie. Kým v minulosti na pracovisku nebol problém zájsť za kolegom či zamestnancom a osobne mu odovzdať odkaz, pozdrav alebo príkaz, dnes na tento účel často používame elektronickú poštu. Iný druh technickej vymoženosti nás láka heslom: Aby ľudia spolu hovorili - a my hovoríme, komunikujeme, no ako keby čosi na tom nebolo v poriadku. Náš svet sa stáva virtuálnym a tomu prispôsobujeme aj svoje dorozumievanie. Strácame prirodzený kontakt, upúšťame od dotyku, hlas v mobilnom telefóne znie akosi „vysielačkovo“, vzdialene. Na príjme je síce náš manžel, dieťa, priateľ, ale medzi nami sa rozprestiera neznáma vzdialenosť. Matky sú spokojné, že dieťaťu odovzdali príkaz, skontrolovali domáce úlohy, či dokonca navarili večeru - samozrejme virtuálne -, dávajúc mu pokyny, čo treba postaviť na sporák a ako zapnúť rúru.

Ľudia spolu hovoria. a predsa nehovoria. Technika sa nám vryla pod kožu ako magnetický čip, ktorý nás akoby núti konať ako stroje. Navyše, každý, kto drží v rukách predtým nevídaný technický zázrak, sa zrazu cíti dôležitý. Predtým bol nikto, teraz je niekto. Čaro malého prístroja nám učarovalo natolko, že sa bez neho nevieme zaobísť.

Vnúcatko odkazuje starej mame, aby dnes nevolala, lebo sa mu práve „minul kredit“. Úbohá babička pritom chcela zo svojej pevnej linky povedať len to, že napiekla (staré dobré a pravé) lekvárové buchty a že jej tento nevedno kam sa valiaci svet, „aby ľudia spolu hovorili“, vlastne nič nehovorí.

Vo svete s nálepkou in (to sú tí, ktorí idú s dobou) mnohí rodičia vychovávajú cez mobil, informácie sa odovzdávajú cez mobil, pracuje sa cez mobil, žije sa cez mobil... Argumentujeme najmä tým, že šetríme čas, máme všetko pod kontrolou, včas získavame informácie. Áno, sú situácie, keď sa práve mobil môže osvedčiť, ušetriť čas. A čas je vzácna veličina. Komu a čomu však ušetrený čas venujeme? Kam sa vlastne ponáhľame?

„Vráť sa do jaskyne!“ pravdepodobne zvolajú zástancovia mobilných telefónov a počítačov. Chápem, že dnes sa spoločnosť v technickom pokroku dostala až tam, kde je. Veď život je pohyb a pohyb znamená vývoj - aj ten technický. Mobil a počítač používa väčšina z nás ako pracovný nástroj. V hre je však čosi iné: riziko závislosti od tzv. komunikačne mŕtvych vecí, ktoré nás odpútavajú od reality. Predsa nechceme, aby nám technika prerástla srdce a aby sme sa stali robotmi, ktorí by, keď jedného dňa precitnú zo svojho zakliatia, museli ľutovať, že nežili v inom storočí.

VYZNAMENANIE PRE OTCA počas dospievania som mal rovnaké problémy s rodičmi ako väčšina z vás. Môj otec bol „dobry“ veriaci. Veril, že on i my, jeho rodina, musíme byť iní než svet. Určite chápete, že ako teenager som s ním vôbec nesúhlasil. Neraz sme sa kvôli tomu dostali do konfliktu. Samozrejme, vždy som prehral.

Často dnes stretávam rodičov, ktorí sa sťažujú, že ich deti nepočúvajú. U nás to bolo inak. Otec nám povedal, čo máme urobiť, vždy iba raz. Môj otec nebol dokonalý a nesprával sa vždy tak, ako by sa od neho čakalo. Mal svoje chyby, podobne ako ich mám ja, moje deti, tvoji rodičia alebo aj ty.

Keď som však skončil školu, uvedomil som si dve podstatné veci: Po prvé, napriek tomu, že môj otec nebol dokonalý, miloval Boha a svoju rodinu,

a po druhé, pre Boha a pre svoju rodinu bol ochotný priniesť akúkoľvek obeť.

Môj otec mi bol v dospelosti jedným z najlepších priateľov. Strávili sme spolu celé hodiny a rozprávali sa. Keď mi moje deti niekedy povedali, že som ako vojenský diktátor, s úsmevom poznamenal: „Presne taký istý si bol aj ty.“ Veľmi dobre mi rozumel, keď prišla moja dcéra za mnou a povedala: „Ocko, potrebujem nové šaty. Nemám si už čo obliecť.“ Pritom je jej skriňa naprataná novými tričkami, sukňami i nohavicami.

Podobne ako vy, ani ja som nemal rád chvíle, keď mi otec dával rady do života. Hovoril a hovoril... Teraz to vyčítajú moje deti mne. Pred rokom môj otec zomrel. V posledných dňoch jeho života, keď už nemohol rozprávať, bol by som dal čokoľvek za to, aby som ešte raz počul jeho hlas. Strávil som s ním celé noci a čakal, že mi dá ešte poslednú otcovskú radu.

Možno má niekto z vás tiež problémy so svojimi rodičmi. Pamätajte však, že na svete sú len dve skupiny ľudí - tí, čo ešte majú rodičov a tí, čo by radi mali rodičov.

*Až keď ty sám budeš mat dieťa, pochopíš,
koľko dlhuješ svojim rodičom.*

_____ Japonské príslovie

Bl. Matka Terézia

5.september

Agnes Gonxha Bojaxhiu sa narodila 27. augusta 1910 v Skopje (dnešná Juhoslávia) v rodine albánskeho pôvodu. Vyrastala v šťastnej, majetnej, katolíckej rodine. Ako deväťročná prišla o svojho otca. Bol členom mestskej rady a bojoval v hnutí za pričlenenie Skopje k Albánsku. Pravdepodobne ho zavraždila srbská polícia. Ako dvanásťročná počula vo farskom kostole kázne jezuitov, ktorí pôsobili ako misionári v Indii. Po prvý raz

pocítila túžbu stať sa misionárkou. Keď ako osemnásťročná ukončila školu, vstúpila do misionárskeho rádu, do Kongregácie našej milej Panej z Loreta, ktorá pôsobila v Bengalen (India). Odišla do Dublinu (Írsko), do hlavného sídla loretských sestier. Po dvoch mesiacoch sa vydala na cestu do Indie. Po skončení dvojročného noviciátu v Darjeeling zložila Terézia (odteraz jej rehoľné meno z úcty k Terézii z Lisieux) časné sľuby. Dostala sa na strednú školu loretských sestier v Kalkate, kde absolvovala štúdium učiteľstva a vyučovala dejepis a zemepis. V roku 1934 zložila večné sľuby a stala sa rektorkou bengálskeho sektora strednej školy.

Keď v roku 1946 cestovala vlakom na exercície do Darjeelingu, pocítila pod dojomom z biednych pomerov, v ktorých žijú chudobní, povolanie zasvätiť sa úplne službe chudobným. Arcibiskup Priere z Kalkaty dlho skúmal jej žiadosť a duchovné pohnútky, kým požiadal (1948) pápeža Pia XII. o súhlas s vystúpením Matky Terézie z Kongregácie loretských sestier, aby mohla žiť ako rádová sestra mimo kláštora. Pius XII. udelil povolenie o dva mesiace neskôr.

Na Prvý sviatok vianočný v roku 1948 začala Matka Terézia svoju novú misiu a 19. marca 1949 prijala svoje prvé nasledovníčky. O rok neskôr mala už desať spolusestier. V roku 1950 Vatikán oficiálne schválil stanoviny kongregácie Misionárok lásky.

V roku 1952 založila Matka Terézia dom pre umierajúcich, Nirmal Hridax, v roku 1954 prvý dom pre deti, v roku 1956 osadu pre malomocných. Indický prezident jej ako prejav uznania za jej prácu udelil Padmashriho cenu.

V roku 1965 založila Matka Terézia svoj prvý dom mimo Indie, v Cocorote (Venezuela), v roku 1967 v Colombe (Srí Lanka), v roku 1968 v Ríme a Tadore (Tanzánia), v roku 1969 v Bourke (Austrália).

Jej dielo ustavične rastie. V sedemdesiatych rokoch 20. storočia sa jej dostalo svetového uznania udelením cien a čestných univerzitných doktorských titulov. Napokon dostala v roku 1979 Nobelovu cenu za mier.

V osemdesiatych rokoch 20. storočia rozšírila svoje pôsobenie o krajiny komunistického východného bloku: založila domy Misionárok lásky v NDR, na Kube a v Moskve. V roku 1991 sa mohla vo svojej albánskej vlasti zúčastniť na opätovnom posvätení katedrály v Tirane, ktorá za komunistickej nadvlády slúžila ako kino. V Albánsku otvorila tri domy.

Približne 2 500 sestier - misionárok lásky pôsobi zhruba v 340 domoch v 75 krajinách a približne 440 misionárov lásky pôsobi v 85 domoch v 30 krajinách.

V marci v roku 1997 sa Matka Terézia vzdala úradu hlavnej predstavenej kongregácie. Zomrela 5. septembra 1997. Pápež Ján Pavol II. ju už 19. októbra 2003 vyhlásil za blahoslavenú.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku